

Af Lars Nielsen Sardemann

Drøm

Du går gennem en skov. Går på det tykke, bløde og tyste tæppe af myldrende frodig skovbund.

Du er badet i majgrønt, fuglekvidrende lys.

Du kommer til en mur. Det er en smuk mur med store røde mosbegrøede munkesten. Den må have århundreder i sig.

Lige først har muren ingen dimensioner. Den er en tilstand.

Men når du kigger op, vokser den, så du ikke kan se toppen.

Når du følger den ud til siderne, ender den ingen steder.

Du går og går men finder ingen dør.

Muren er blevet en del af dig.

Fiktion

Pytknap

Jesper sidder ved sit skrivebord, hensunken i egne tanker. Det sker oftere og oftere, desværre. Han kan ikke styre sine tanker, ved egentlig ikke om han har siddet og sovet, om han dagdrømmer eller taber sig selv i tankemylder. Tingene kører ikke for tiden. Eller faktisk kører de lidt for stærkt og i en retning, han ikke forstår. Jesper spekulerer og er sågar begyndt at tale højt med sig selv, også på arbejde. Når det sker, kan han pludselig vågne og have fornemmelsen af at betragte sig selv udefra. Og han kan ikke lide det, han ser. Et slidt menneske i langsomt skred. Et tog hvis bremses svigter. Kim bliver stopklods, da han trækker Jesper tilbage i verden ovenfra døren ind til kontoret.

- Du skal nok bare helt undgå at diskutere med hende. Hun er chefen. Og chefer har altid ret.

Kim har stået noget tid og iagttaget Jesper. Nu sætter han sig hen til ham ved skrivebordet. Det er tid til en kollegasnak.

- Så enkelt er det jo ikke, Kim. Hvad nu hvis jeg mener noget andet? Han prøver at mobilisere en kampgejst, men stemmen afslører en lidt for rusten tilstand.

- Jamen, så har hun alligevel stadig ret. Kim læner sig ind over bordet med et lille glimt i øjet. – Du skal sgu nok til at træne din pytknap lidt mere, gamle dreng.

Hvis ikke det var fordi, de havde kendt hinanden og arbejdet sammen i snart tredive år, ville Jesper have pandet ham en lige dér. Og Kim ved selvfølgelig godt, hvilke knapper han skal trykke på hos sin kollega, så det gør han glad og gerne. Men pytknappen – ja, lige præcis pytknappen - måtte gerne være blevet efterladt sammen med jahatten i forrige årti, hvis det stod til Jesper.

- Det her job betyder noget for mig. Siden hvornår er det blevet forbudt at ville dele sin erfaring og at ville noget med sit job? Vil du ikke noget? Hvordan har du bare kunnet komme og gå her hver dag i tredive år, uden at tingene behøver betyde noget for dig?

Det kommer hårdere ud, end han egentlig mener det, og han fortryder med det samme, da han ser, hvordan Kim trækker sig lidt tilbage i stolen og gnider sig over skægstubbene.

- Måske vælger jeg bare mine kampe med omhu. Måske synes jeg bare ikke, hun er så skidefantastisk en chef, at jeg gider spilde mit livs bedste timer på hende. Hør her, hun er ny, hun er ung, hun har ambitioner. Jeg gider sgu ikke være sådan et gammelt røvhul, der står i vejen for, at hun kan

prøve sig selv af. Chefer kommer og går, gode medarbejdere består! Hvor mange forskellige chefer er det, du og jeg har set ryggen af gennem årene?

Det var faktisk blevet til en del. Skobranschen havde sine op- og nedture, modeluner og konjunkturudsving. Skiftende ledelser, skiftende strategier. Jesper huskede stadig den chef, der havde belært ham om, at en sko ikke længere var et stykke 'fodtøj' men en 'accessory', og at han derfor blev nødt til at arbejde med sit 'mindset' – som om han ikke var rigtig oven i hovedet?!

Så hentede han nye kollektioner og nye brands ind, som havde solgt godt og havde endnu engang bevist sit værd i branchen. Folk ville altid skulle have noget på fødderne.

- Det er hendes facon for helvede, Kim – altid så skidesikker på at hun kender branchen bedst og ved, hvad der skal til.

Hun lytter ikke. Hun tromler hen over os alle sammen.

- Hun tror på sig selv og sine idéer – det skal en chef?

- Hvis hun tror så meget på sine idéer, hvorfor helvede skal det så være så svært at vende dem med sine centrale medarbejdere?

Kampgejsten vokser lige så stille nu, og Jesper behøver bare at tænke på alle de gange, hans kritik er blevet mødt med et

‘jeg-hører-hvad-du-siger’. ‘Men hører du også *efter?*’ har han forsøgt sig, uden at få svar.

- Det er som om, hun bare har valgt at feje al den viden, firmaet har akkumuleret, af bordet og så logre efter hvad veninderne siger på Tik-Tok og Insta.

- Jamen de er da også en vigtig del af vores markedsføring. Eller, det mener du måske ikke?

- Tik-Tok eller veninderne? Jesper føler sig mere ovenpå nu.

- Jeg tror, hun og veninderne ved lidt mere om SoMe end du gør, Jesper.

- Come on, Kim, det er jo slet ikke det, det her handler om. Du var selv med til hendes workshop forleden dag og så, hvordan hun kørte det.

Det er jo dig og mig, hun fejer af bordet.

De havde begge to været med til en del visions- og strategiprocesser gennem årene, mildt sagt. Og hver gang landede man på, at ‘processen i sig selv var mindst lige så vigtig som resultatet’. Det var ledelseslingo og betød, at nu havde medarbejderne været inddraget, og så kørte ledelsen videre, som de selv havde tænkt.

Workshoppen forleden havde ikke været nogen undtagelse.

Chefen indkaldte alle medarbejdere til en fælles workshop, hvor 'vi sætter dagen af til at tænke ud af boksen sammen og skyde lidt kreativ energi ind i firmaet'. Ved den traditionelle indflyvning med morgenkaffe, croissanter og 'landing i rummet' bemærkede Jesper to nye ansigter, som lidt efter blev præsenteret som henholdsvis 'Line, brandingekspert' og 'Signe, ekspert i styring af kreative processer'. De blev præsenteret med lange fine cv'er, og da Jesper tjekkede dem på Facebook, så han, at de også var bedste veninder med chefen. Efter deres inspirationsoplæg tog chefen over.

- Nu tror jeg, vi gør det sådan, sagde hun og lod som om hun improviserede sig lidt frem, at vi inddeler jer i tre grupper, som vi tre så kommer rundt til på skift. Vi kommer til at tage en del billeder til SoMe i løbet af dagen, så hvis man ikke ønsker at blive delt derude, så giv mig lige et lille vink allerede nu, ikk?

Når chefen siger sådan, er der sjovt nok ikke nogen, der føler trang til at 'give et lille vink'. Undtagen Jesper, som sagde, at han foretrak at dele arbejdsliv og privatliv lidt op.

- Det er helt okay, Jesper, smilede hun på en måde, der så lidt for lettet ud. – Så går vi uden om dig. Nu skal der jo heller ikke gå alt for meget 'midaldrende-mand-med-hornbrille' i vores SoMe! grinede hun indforstået til veninderne og solede

sig i sin egen kreative formuleringsevne og den indforståede latter fra rygklapperne i salen.

- Når vi går i gang lige om lidt så husk, at den eneste regel, der findes i kreativ brainstorming er: ingen skyder hinanden ned i første fase. Lad kreativiteten blomstre!

Og så styrede Stine, Line og Signe flokken gennem processen og endte elegant med - i sidste fase - at skyde de tre gruppers timelange arbejde ned ved at konkludere på dagen med en sammenfatning der var skrevet på forhånd uden at medtage gruppernes egne input.

Jesper holdt sin kæft denne gang.

Kim sidder helt tilbage på stolen nu og drejer kaffekoppen mellem hænderne.

- Den var ikke i orden, den bemærkning med hornbrillen.
Men...

- Nej Kim, ikke noget 'men'! Hun udstillede mig, lige så snart hun fik chancen. Hun hængte en hel gruppe ud.

Midaldrende mænd. *Dig og mig*, Kim.

- Helt ærligt, vi kalder jo også selv *dem* for Kylie, Pylle og Rylle – hvad er du bange for?

- Bange for?! Tror du muligvis, det kunne være hende, der er bange for hvidaldrende mænd?! Nu er hendes tur kommet, og så skal vi bare ned med nakken. Hun er kraftedeme da ikke et hak bedre end den generation af mænd, hun og hendes slags ønsker at gøre op med.

Ordene hænger og dirrer i luften. Efter en tid rejser Kim sig med et resigneret suk og går, vender sig forsigtigt om i døren.

- Nu har jeg i det mindste forsøgt. Har du?

- Jeg hører hvad du siger, forsøger Jesper sig med glimt i øjet. Men både han og Kim ved, at han for længst har udskiftet pytknappen med stopknappen.